

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558296800/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Den første Bispestol i det omvendte Lifland, saasandt den tyske Orden formaer noget hos hans Helligheds, faldt Hærmesteren med Eftertryk ind. Dérpaa rakte Herrene hinanden Haanden over Tavlebordet og reiste sig tause med et fortroligt Blik, da just Nogen nærmede sig. Smilende under Hatten gik den krumme Erkeslegn tilbage til Capitellhuset. Hermand Balke gik til sin Vaabensvend ved Døren. Svenden kastede den hvide Korskappe over sin høje Herres Skuldre, rakte han: Handskerne og Hatten med den hvide Fjærbusk, hvorpaa han fulgte ham i ærbedig Frastand til Slotsgaarden. Der stod en hoi Hinge sadlet for Ridderen og en adstadic Hoppe for hans Svend; og i faa Øieblikke havde den tyske Ordens Hærmester, som det syntes, med aldeles uforrettet Sag forladt Ribehaus; men han troede at have kastet en Brand i Kongens Hjerte, som vilde give Helten Andet at tænke paa, end at crobre Lifland og gjøre noget Indgreb i Sværdbrødernes og den tyske Ordens Fortetagender. Tydsklands indbyrdes Stridigheder og Kongens Forbund med Keiser Otto gjorde ham det desuden nødvendigt, at henvende sin Opmærksomhed paa et ganske andet Punkt, end han havde laedt sig mærke med for den smilde Hærmester.

Usædvanlig adspredt, havde Valdemar hørt Grev Alberts Beretning om det rigelige Krigsstyr, der var bragt tilveie, og givet ham Befaling til ufortøvet at bryde op med Elbhæren, for at ydmyge Kong Ladislaus, og sætte en Skrak i de nordtyske Fyrster, hvoraf en Deel vare Valdemars Lehnsmænd; men han vidste, de pånsede kun paa en Lejlighed til at losrive sig fra det danske Overherredømme. Kongen lovede, selv om faa Dage at støde til Hæren. Men den alvorlige Grev Albert betragtede fortudret sin holtmodige Konges Aasyn, og fandt ikke den Ro og Bestemthed deri, som ellers altdi udmarkede ham, naar han lagde Planer og uddelede saa vigtige Befalinger. Ei heller begreb Albert hvad der mod Sædvane holdt Kongen tilbage paa Ribehaus, naar saa vigtigt et Tog var forhaanden. Da faldt Tanken om Fru Heline og Alt, hvad man sagde om hende og Kongen, Grevens pludselig ind, og han rodmrede selv ved den Tanke, der mod hans Villie paatængte sig ham.

«Jeg har bragt Esbern Snarens kjække Sønner med, – sagde han – og deres muntre Stifnoder har gjort dem: Selskab hertil, formodentlig for at more sig het ved Hoflet; men bliver min Konge sin Plan tro, vil Ribehaus neppe blive riig paa Forlystelser for det første.»